

tramp

č. 4
Kč 1

— hned budeme přijímat, pánové,
jen co támhleto lešení spadne.

— šefe —

— U nás v ČSR je každý druhý člověk umělcem.

— ? ! ?

— V hladovění.

vašek kaňa:

franta z polepšovny.

Chlap jako hora, ruce jako lopaty a všechny boty ústavu byly mu malé. Z polepšovny utekl, když mu to napadlo, a pamatují se, jak jednou utíkal přes zeď, aniž mu v tom kdo zabráňoval. Dozorce, který se při tom vztekle tvářil, bál se mu něco říci, aby Franta nesezl se zdi a nedal mu pár facek.

Franta byl postrachem polepšovny.

Ředitel si s ním už nedovedl poradit a byl by býval rád, kdyby se Franta ze svých útěků vícekrát nevrátil. — Franta dal dozorců v zahradě přes hubu proto, že mu tento nechtěl dát cigaretu. Odvedli jej do basy a pět dozorců se pokoušelo navléci mu svěrací kazajku; ale se zlou se potázali. Franta je vyházal z basy všechny a o modřiny na jejich tvářích nebyla nouze. Seděl za to v base deset dní, a když jej propustili, potkal na dvoře pana ředitele. Běžel k němu s usměvavou tváří a prosil:

„Pane řediteli, kouknou, sou tak dobrej a daj mně novejch deset dní — vono se mi to tam strašně dobře chrápe...“

Nebo: když ho po útěku vypláceli, Franta se jim na lavici smál, a když bylo po výplatě, povídá dozorců: „Kouknou, pane mistr, daj si eště nákou, esli maj chuť, ale musej mi dát za to cigáro!“

Ředitel chtěl jednou na něho vyzrát tím, že ho dal zavřít přes neděli do vězení a nařídil, aby mu nedali nic jíst. To však na mílého Frantu neplatilo. V poledne, když poznal, že mu nenesou oběd, zabušil na dveře basy. Přišel dozorce:

„Co chceš?“

„Hergot, pusťte mne na velkou stranu, dyť mám hrozný bolení a kýbl už je plnej!“

Dozorce otevřel, Franta jej vrazil do protější otevřené cimry, zavřel a pádil nahoru do kuchyně. Tam snědl místo jedné porce tři, ukradl kus hovězého masa a s tím se vrátil poslušně do vězení.

Druhý den zastavil si ho na dvoře ředitel s blaženým úsměvem v tiusté tváři:

„Tak co, jakpak jsi se měl včera, chovance? Vono nevadí, mít jednou za čas půst — co říkáš, Franto?“

„Jakejpak půst — já sem se včera náhodou moc slušně nabaštil — a myslím teda, že si mě jako spletli s někým jiným, pane řediteli.“

Po těchto slovech rozběhl se ředitel do kanceláře, aby tam „zahrál“ vrchnímu pro nedbalost. Pan vrchní se potom za ten „nos“ mstil na jiných chovancích a Franta se při tom flákal po dvoře, blaženě se usmívaje.

Do polepšovny byl přijat nový dozorce. Samozřejmě dostal instrukce od ředitele i od dozorců. Slyšel jsem sám, jak mu zkušenější dozorců radili:

„Jen to řež na potkání — opatři si pořádnou rákosku a bez té nechoď mezi tu lůzu ani na krok.“

Pan dozorce, „novic“, se podle toho také zařídil, a když měl po prvé službu na oddělení, řežal do nás vesele. Běhal po chodbě jako zběsilý a zvědavě nahlížel do cimer, zdali tam chovanci nekoufí. Nahlédl okénkem do čtyřadvacitky a — ejhle!

Chovanec nezdrárný sedí na stole a labužnický si pokuřuje, jako by byl na dostihách a ne v polepšovně. Dozorce, celý rudý, vrazil do cimry a zařval:

„Potvoro, pojď ven — ať tě zmlátím!“

Franta, neboť to byl on, seděl k němu obrácen zády a ani si ho nevšímal. „Novic“ počal vyskakovat znovu, a to Frantu namíchlo. Obrátil se k němu obličejem a ukázal rukou na dveře:

„Heleď, srabíku, nedělej mi tady žádnéj kravál a koukej, ať už seš venku — co myslíš, kde seš, ty horáku nasolenej? Tady je vychovatelna a žádnéj bordel, rozumíš?“

Celá cimra se dala do nehorázného smíchu a dozorce stál mezi dveřmi jako v Jiříkově vidění.

„Tak ty vocať nepudeš, ty dromedáře?“ zvolal Franta a dvěma skoky byl u něho. Chytil jej za límec a vyhodil ho ze dveří. Pak zavřel a klidně usedl zase na staré místo. Ale dlouho neseděl. Dozorce se na chodbě vzpamatoval z prvního leknutí a počal nadávat. Teď Franta nemeškal. Vzal mu rákosku z ruky, vyplatil ho pořádně, vstrčil do strážnice, zamkl jej tam a klíč odnesl vrchnímu dozorců. Tento překvapen se tážal:

„A kdo mně klíč posílá?“

„No, kdo — já vám ho nesu, zavřel sem tam pro neposlušnost pana dozorce a snažně vás prosím, abyste mu šel vodemknout. Von tam strašně řádí a mám vážný vobavy, že by moh poškodit vnitřní zařízení...“

Výňatek z knihy „Dva roky v polepšovně“, která vyšla v posledních dnech u K. Boreckého. Autor, bývalý chovanec polepšovny, vypravuje zde o osudech spolučovanců s naturalismem člověka, který sám to peklo prodělal. — Kniha je opatřena množstvím trefných karikatur od Franty Bidla.

Ještě několik exemplářů této senační knihy, podepsaných autorem, je možno objednat prostřednictvím administ. „Trampa“. Cena Kč 8.— s poštovným.

tak máte vypadat.

melích:

— — — a trampovat se bude!

Natřískaný Modrý sál na Smíchově ukázal paralytickým generálům náš předvoj. Zdravý, silný a odhodlaný bití se za svoji věc. Pánové, s námi bude těžká vojna!

Kamarád Beran, jako první řečník, odhalil všechny ty podfuky se stížnostmi obcí, které prý měly žádati o zákaz trampingu a krýt tak vlastní účel zákazu:

předvojenskou výchovu ve státních rezervacích.

Mládež má být v Sokole, Orlu a j. pod. tělocvičných jednotách donucena k povinným vojenským cvičením ve svém volném čase a připravována tak na nová válečná jatka, čemuž se v jiných časopisech říká „obrana vlasti“. A jelikož prý jsou trampové živel nezakrotný, mají být pomocí různých zákazů a nařízení vehnání do uvedených již spolků, kde s nimi bude práce mnohem snazší.

Tedy trampové, zvláště t. zv. nepolitici, mají zde skvělou příležitost znovu na nás křičeti, že politika do trampu nepatří. Mohou spokojeně záležet do svých chat a odtamtud (dokud je četníci nevyvedou), pokřikovat: Buďte hodní a nikdo si vás ani nevšimne. Politika do trampu nepatří!

My však do úkrytů nezalezeme a vezmeme na sebe nejnevěděnější úkol: Říkat vám pravdu a ukázat, jak se v dnešní době, kdy stojí na jedné straně hlad a na druhé policejní střelkačka, bránit.

Jediný důvod, který mají přísušní činitelé pro uskutečnění zákazu, je prý žádost o zákaz od obcí, kam trampové jezdí.

Tyto „žádosti“ jsou výmyslem od A-Z a ani měšťácké noviny tomu nevěří. Jenom blbec bude

věřit tomu, že obchodník voíá policii na konsumenty.

Dokážeme slavnému ministerstvu a ještě slavnějším komisím pro péči o mládež (!) pravý opak tohoto tvrzení:

Uspořádejte okamžitě v obcích, kam jezdíte, protestní schůze, požádejte o předsednictví starostu neb jiného vlivného obecního funkcionáře, který vám jistě rád svým podpisem ověří resoluci, kterou okamžitě zašlete na Trampský obranný výbor (adresujte do redakce t. l.)

Na schůzích si zvolte trampský akční obranný výbor, který musí okamžitě vstoupit ve styk s pražským a. o. v., odkud dostane písemně pokyny pro další postup.

Dokažte v této vážné chvíli, že dovedete se semknouti v jeden šik, o který se rozbijí veškeré snahy o zmilitarisování našeho hnutí, dokažte, že není jen planou frází naše heslo: Do paďourů — hej rup!

Postavte se proti chystaným rezervacím, kam máte být nahnáni jako poslušný dobytek a připravování od skautských instruktorů k lásce ke kanonům.

Za svobodný a nezávislý trampingu!

Prohlášení:

Ku článkům uveřejněným v tomto časopise v čísle 22, roč. II., ze dne 18. VII. 1930 pod nadpisem „Náš román“ a v čísle 24, roč. II., ze dne 1. VIII. 1930 pod nadpisem „Cesta k tomu, co se Nic nazývá“ prohlašuji, že inkriminovanými články nechtěl jsem na cti snížití pana soukromého žalobce, Viléma Neubauera, spisovatele v Praze, pokud se tak stalo, došlo k tomu nedorozuměním a litiuji pro případ své viny, že k tomu došlo. Nemohu pana soukromého žalobce z ničeho nečestného obviňovati.

Karel Melíšek,
odpovědný redaktor.

Dobré lyže
Sport „canada“
Vinohrady,
Salařikova I.
Žádejte ceník.

do padourů hej — rup!

otto rikin:

Vzduch na policejní povolení.

Krasně se to dýchá v te naší osybozené vlasti, není-liž pravda, trampové a trampulata? Jenomže demokracie neznamena, že by snad každý směl dýchat, jak by chtěl. To zas ne, trampové! Demokracie, jak videt, znamená pořádek; určiteji řečeno: policejní pořádek. Když už můžeme mluvit, psát, zpívat, pořádat zabavne i poučné večírky jen na policejní povolení, proč bychom měli vůbec dýchat bez policejního povolení? Ano, trampové, proč? Jak to přijde, že vy v sobotu odjezdate do lesu a policie o tom neví? Jak to přijde, že vy zpívate písničky případně policii nepovolene? Mluvíte, ať by si vaše řeči zaznamenával policejní komisár. Takhle si demokraciu nesmíte představovat, vy vrtáci! Však už na vás pan agrární ministr vnitra připravil pořádek! Už ma v šapliku předlohu, která povoluje trampovam jen na místech policejně vykázaných. V zimě můžete trampovat v Praze na „čtyřce“, v létě na execiráku v Hrdlořezích. Aby na vás policie viděla, abyste nerušili soukromé vlastnictví, nekazili případně veřejnou morálku a nepoškozovali živnosti.

Co pak je to možno, šlapat travu v panských lesích? Vždyť ta travička je pro zajíce, pro jeleny, aby se měli na čem napást, aby si měl pan hrabě a přízvani ministerští úředníci na podzim do čeka bouchnout.

Lesy, travička, polní zvěř i ten vzduch je v Československu soukromým vlastnictvím. Pomozte si k velikostiaku z pozemkové reformy, jako na příklad agrární předák Vraný, a můžete si tam potom dělat, co chcete.

Vy chodíte s děvčaty do cizích lesů. Cožpak je to ve spořádaném, mravnem statě možné? Pořádný, měšťanský mravný mladý člověk jde s holkou do hotelu na pokoj, podpoří tak živnostníka a veřejnou mravnost neruší. V pokoji, za zavřenými dveřmi si dělej s holkou co chceš, na to policie nehledá, ponevadž jí řádně zaplatil najmenně za hodinu, případně za noc. Ale toulat se s děvčetem v cizím lese — cožpak to měšťanská mravnost může dovolit?

Však už ma na vás pan agrární ministr vnitra bič, zvrhlí trampové! A všichni státotvorní zastupci lidu v parlamentě budou s ním souhlasit.

Vy křičíte, že po celotýdenní drině v továrnách, obchodech a kancelářích chcete se nadschat zdravého vzduchu!? Prosím, na execiráku v Hrdlořezích je také vzduch, avšak policejně povolený k vašemu použití. A když vás při tom onaou prohanet rofaci, určení k předvojenské výchově mládeže, načerte se vzdachu, až vám z rruku poleze.

Všem kamarádům —

černých i bílých paží platí můj dnešní válečný pokřik. Nedějte se, kamarádi, na ruce „začouzené“ a „bílé“ — spojte se — jste v nebezpečí!... Nejde jen o zákaz táboření — jde o útisk morální.

Útoky paďourstva dostávají ráz organisované ofesivy: zvláště „bílým“ rukám se tramping vytyká — proč?

Ponevadž tramping aeni pouhý camping-tramping, je převrat názorů, převrat smyslem a zkáza měšťáctva.

Tramping je bomba do stojatého rybníka naší turistické paďouriny. Bomba, při jejímž výbuchu vyplavala navrch všechna měšťácká svinstva. Vyplavala „Ritz“ — vyplavaly Všemory...

Trampingem vychovaní kamarádi jsou nebezpeční dnešnímu mezinárodnímu komplotu otrokářů.

Lež a aiská, ve kterém máte býti udušení a vehnání do oretských a sokolských organisací, mají krátké nohy.

Kamarádi — melekejte se jejich útoků — viděl jsem na vlastní oči hroucení vlády podobné lži, tmy a černé síly. Nenávidím války a bojoval jsem....

A bojoval bych znovu s vámi, kluci mladí — za lidská práva těch, kteří pláči bídou...

Odvahu, kamarádi — útok paďouriny odrazíte — jste mladí, semkněte se — zakládejte nové a nové osady — získávejte přívržence, a pak zmizí jednou paďourina, pomalu, ale jistě! Ahoj!

11. I. 1931.

Táta z Murmanu.

připravte se a agitujte pro III. poňlach pražských trampů, který se bude konat první čtvrtek v únoru. poňlach musí býti masovým protestem trampů proti dhytanému zákazu trampingu!

Už je tady spravedlnost na trampy.

Tak kamarádi! A už to tu máme! Z ničeho nic najednou vysoceblahořečene ministerstvo vnitra za spolučasti zemských komisí, prý vydá v nejbližších dnech přísná nařízení, kterými budou stihány přestupky, kterých se dopouštějí trampové. — Ahoj! — Tedy trampové budou stiháni. Pánům paďourům je málo, když kde můžou, trampa chytanou, kudličku nebo boučičku mu jednoduše zabaví a potom mu nasolí pokutu, že kluk, kerej svejma rukama živí mámu, musí od své výplaty utrhnout, abymohl zaplatit za to, že si páni pupkáči vyvolili za svůj terč právě trampy, kteří od rána do večera dřou, aby v neděli mohli skočit se svých beder starostí města. Ovšem, zaplatí-li pokutu, pak nezbyvá, než se na osadu čundrat 6 až 8 hodin pěšky anebo dva dni nejt. To ovšem pánům nahoře nestačí. Vymýšlejí nové a nové triky, jak by nešépe zbavili Prahu a její okolí řadění hausných trampů. Tady máte, kamarádi, nový důkaz toho, jak se postupuje proti těm, kteří jsou hotovi, položit život za svého kamaráda. Ovšem, takový pan mimstr, který si vyjede na „tramp“ v šestiválcovém Renaultu do své vily v Senohrabech, nikdy nemůže pochopit, co znamená volnost pro chudého dělníka. Takový pan paďour s pani paďourovou a malým paďourákem se nechají dovést až před své vily, kterou si vystavili z mozolů těch, na které nyní vymýšlejí nové a nové pouť, aby je co možná nejvíce sevřeli a učinili z nich bezmocné černé otroky, který, když zvedne hlava, ihned ji musí sklonit pod ranou karabače. Zdá se mi, kamarádi, že je nás pro pány nahoře příliš mnoho, kteří počítáme chápat, že máme „Republiku“? Paďourská lebka, přeplněná všemi světskými rozkošemi, nemá jiné práce, než vymýšlet novou uvězňovací akci na ty, ze kterých žije! Zdá se, že tramping, který vyrostl z periferie a jehož členové jsou ti neichudší, je nyní nebezpečným trnem v oku všem, kteří drží ve svých rukou spravedlnost a zákon. Avšak tramping a trampové se nedají dnes tak lehce vyhubit a proto te proti nim postupuje krytým zákonem, který si určí kdo chce! Nestačí, že všechny možné i nemožné lumpárny byly přičítány na účet trampingu. Proti trampům se musí postupovat zákonem spravedlnosti! Raďte se, kamarádi že máme spravedlnost! Ahoj, naradil se Kristuspán, taky na trampu! A až vyjdou to nové paragrafy proti trampům, pečlivě si je přečtete, a pak s nimi vyfítete prah u boudy!

Do paďourů hejrup! San Diego.

franta šerlf:

o lásce, přátelství a třídě.

Budeš-li mít rád svoje děvče proto, že má dolíčky ve tváři a umí hezky tančit, pak ta tvoje láska brzo umře. Skončí na úbytě a umírání souchotinářů není zrovna krásné.

Přátelství spojené pullitrem nebó ohýnkem a kytarou půjde brzo stejnou cestou a zbude ti po něm jenom trochu morální kocoviny.

Přesvědčení, že láska tvého chlapce, jenž je tak pomilovanihodný proto, že umí tak jemně hladit vlasy, bude stále živá, pušť z hlavy děvče, nežli ti to z ní vypudí slovo nebo dokonce ta ruka, jež hiadiia.

Život nezná sentimentalitu. To si vyrobili lidé sami, zrovna tak jako si vytvořili náboženství, kýčářské umění a jiné opium. Nebude nikdy hladit tebe, ty mladý kamaráde, který jsi na potlachu na Smíchově řekl: „Když my budeme slušní a hodní, nebude nám ublíženo.“ Zamítal jsi to, pro co byli druzí, kteří viděli dál a kteří nabádali k útoku dříve nežli budeme sami zaskočeni.

Tys byl pro mír, ty mladý kamaráde bez práce, bez halře v kapse. Byl jsi pro mír tam, kde již byl boj, mezi jehož raněnými a trpícími jseš sám. Tys řekl, nebude nám ublížováno! Ale vzpomínej si dobře, komu jsi vlastně sám ublížil, že musíš s hladovým žaludkem hledat práci. Proč ty, můj kamaráde, jehož tělo ještě roste a potřebuje hodnotné látky k svojí výstavbě, jseš nucen žít o trochu polévce denně? Viděl jsem umírat mnoho lidí, kteří také nikomu neubližovali a byli ubiti, když před tím je žrali vši a oni prožili ještě větší hlad nežli ty, mladý nezaměstnaný, jemuž tramping je vším.

A myslíš, že ti, kteří zavinili tu bídu války a tvůj hlad, se nebaví? Baví se velice dobře, ale jejich zábava jim

Kolik je stupňů?

— Třicet, ale zapomněla sem se kouknout, esli pod nebo nad nulou.

není vším. Nechají si dosti volného času, aby v něm vydřeli z těch, kteří na jejich zábavy platí, ještě více.

A proto nebud' ty, ani žádný z vás, kamarádi a děvčata, zbytečně sentimentální. Smejte se a zpívejte, ale přiložte s námi ruce k dílu. Svě životy si žijte jasně, ale nestavte je na dolíčky v tvářích ani na kytafe. Proti těm, kteří spojení svazky zlata a moci berou vaši krev, vytvořte svazky přátelství a krve pracujících. Svoji rodinu a existenci nestavte z hlazení a táboráků, nýbrž klidnou logiku a nový svět, jež chceme, vytvoříme rádně promyšlenou přípravou a pak neúprosným bojem naší třídy proti tam těm.

gézavčelička:

stínová povídka

Klikatiny ulice, úzké, s výklenky středověkého původu, jakoby stvořenými k zálužným přepadům a vraždám. Dvě plynové svítilny rozhazují žluté pruhy světle do nenasytné černi. Kroky chodců se odrážejí od hrbolatého chodníku, vylétají na oprýskané, počmárané zdi a padají z nich na zem v neviditelném krupobíjí.

Jednopatrový odřený dům, sešlý stařec, umírající na marasmus. Nahoře krvácí blikavé petrolejové okénko. Dole obcházejí Mlhavé Stíny. Ty je jistě znáš. Můžeš s nimi: Za bura k vozu, za matyldu do bytu, za cejna do „Bristolu“.

Je to na nábřeží, ve staré čtvrti. Řekou protéká rok, staletí, věčnost, bože, tolik vody pro jeden lidský život, osvětlený most visí v prázdnotě, dole u vody se ohmátávají opravdoví milenci, amatérští milenci, oh, kdybyste věděli, jak těžko se miluje v zimní mlze, šedivé straně shlížejí nad městem se smrtící únavou a pustá noc se vznáší nad ulicemi jako černé víko rakve.

Jiřina chodí kolem starého domu. V modrém klobouku, v černém kostýmu, patrně poslední módy bulvární elegance, v tenkém světle lucerny na pozadí odřené noci.

Na ústech, nalakovaných rušem, sedí divadelní hra, celovečerní filmové představení, můžete vidět, prožít

jednotlivé výstupy, anebo, ach, všechny epochy najednou, podle velikosti vaší mince. V konečkách řas žhne modročerné kouzlo, glycerinový svit v rychlých, hladových, animálních očích, my vidíme všechno, vytušíme, rozeznáme ve tmě hbitě každého policistu stejně jako hosta, my dvě švižné myšky pod obloučky nakresleného obočí. Kroky řvou řinčivě do tmy a ticha: Miláčku, dej mi cigaretu, drahouši, pojd se pomilovat.

Podle zdi, kolorované slabou plynovou září, plíží se podivná, ubitá figura. Rozbité proužkované kalhoty, Kabát tenký a vetčný, jako staré noviny. Ohrnutý límec.

Zima leze prasácky pod šaty, z něho nic padá sniž a tlumí řinkot kroků. Na zemi se dělá ohavné těsto, mazlavě ředěné loužemi.

Figura má široký klobouk, pod ním rozmáznuté nic.

Kašle, musí se vždy chytit za prsa, v zádech píchá. Jiřina se domnívá, že ulovila hosta. Asi tak za bura. Poodešla za ním pod lucernu, neboť na sebe horší obchod musí být alespoň trohu světla.

Podívali se na sebe; divadelní hra, namalovaná na jejich rtech, přešla nyní do něho celého. Jiřina se sotva stačila usmát. On couvl o krok, namračil čelo, oči se mu (zemdlené a vybledlé) úžasem roztáhly, theatricalně se rozkročil, trochu při tom zavravoral, docela i ruce roztáhl, jako když chce udeřit nebo obejmout, byla to silná a podivná chvíle, ale pak toho nechal. Chcípák si nemůže dlouho hrát na mužského. Rozkašlal se, zase v té dřívější posici, ohnut se držel za prsa, v nichž mu to chrčelo, pískalo, mňoukalo.

LUŽE

s vázáním i holemi
Kč 120.—

Sportex

Vinohrady, Bělehradská 90b
u nádraží

Žádejte zdarma ilustrovaný ceník!

Pojednou, jako kdyby se znenáhla bořil nohama do země, svezl se pomaloučku podle jejího těla a usedl ochabně na mokrou obrubu chodníku.

Stála nad ním. Ani mu nepomáhala na nohy. Modrý klobouk se pošinul na stranu, jako by se lekl. Černý kastýl se nepříjemně rozevlál. Bulvární elegance došla trhlínu.

V takové chvíli se obvykle mlčí. Žádné sentimentální slzy. Žádná kinematografická romantika. Spíš nevysvětlitelný vztek. Čekali jste někdy (úporně a těžce) na něco, co už se nenavrátilo? Tolik, že vám to až působilo bolest skutečnou, fyzickou bolest?

Nuže, nakonec si už člověk ani nepřeje, aby se očekávané vrátilo.

Sněhové vločky umírají na žlutých kalužích.

Dělala, jako když se usmívá. Strhla mu s hlavy hučku a v tichém sypání sněhu hladila ho po vlasech, zatím co on se díval nepřítomně do rozčvachtaných louží.

Ano, bylo to ubohé a pravdivé: Tito dva lidé si neměli v první chvíli vůbec co říci.

Její tvář dostala ustaraný, popelavý výraz. Po křečcarových slzách zbyla jí v obličeji dojemná poušť líčidla a pudru.

To už bylo nahoře v bytě.

Stál, dvě židle, otoman, třináctá skříň. Pak nějaký kufr. Mohlo se na něm sedět. V rohu železná, čtyřhranná kamínka. Na ložském kalendáři loučí se Komenský s vlastí.

Jiřina hřeje v otlučeném rendlíku hovězí maso s cibulovou omáčkou.

Jeho oči létají jako šedivé včely po žlutých květech na zdi. Jeho vybledlé oči: někdo v nich lomí rukama.

Jmenoval se Jarda a byl vyhublý až na kost. Nemohlo se ho obléct. Jiřina první láska.

Ukrojila mu chleba k omáčce. Chystala se skočit pro pivo. Řekla: „Pak ti uvařím čaj. Lehneme si a zahřej se!“

Podíval se nechápavě na ni (těma bledýma očima) a náhle začal beze všeho úvodu: „Tři čtvrté roku ve špitále. Řezali mi žebra, dostal jsem plastiku. Kdes byla, člověče, když sem vylez, hledal jsem tě. Ty nevíš, co se všechno stalo: mám jen levou plíci . . .“

A najednou zvedl prst a opřel ho o čelo: „Heleď, pět měsíců bez rachoty, chrápu pod mostem, v bednách mezi papírama, není tam taková zima, to si nepředstavíš, jakej mám hlad, ukaž, dej to sem, a — a — hooovno . . .“

Dole, pod starým domem, chodí Jiřina. Je už hodně sněhu. Nahoře, na otomanu, leží člověk, přikrytý třemi dekami. Možná, že usnul. Má horké ruce a potí se.

Miláčku, dej mi cigaretu, ne, dnes do bytu ne, nejde, mám tam bra-tra, pojed do hotelu, sakra, to protivný mokro, zabe to, potřebuju sněhovky, a pak bratr je nemocnej, já sem Jiřina, osmadvaceti-letá kurva, pouliční anděl, umím krásné věci, sem perversní, dělcem všechno, co mají mužští rádi, budeš se mnou spokojenej, heleď, jaký mám prsa, sakra, nesmím zapomenout koupit něco vod uzenaře, taky pro něj, no, pro toho bra-tra, možná kousek šunky, co, ty nepudeš, no, co mám dělat, dyť ti říkám, že byt není volnej, jojo, to sviňský počasí, to užiju, hergot, eště hodně sněhu, než ten můj ubohej chrchloun nahoře zbehne.

Vedlejší příjem

pro každého bez zv. znalosti po svém zaměstnání. Píše ještě dne
Hstek Brož, Kardaš. Řečice, Čechy.

pohádky ?

Za kolika horami a za kolika lesy
je skryta pohádka, která krásnila naše mládí?
Vítr honí chundelaté mraky pod nebesy,
dštícími déšť a sníh,
a pán bůh si raději se svatými a světicemi podovádí,
než by umožnil dětem na saních
rozjetí se za vzdušnými hrady a do očarovaných měst.

Světlem vede na tisíce cest,
ale po které vyjít s darovaným uzlíčkem do světa?

Buchty okoraly, které se smály hnědou kůrkou a voněly tvarohem.
Máminy ruce složily klouby v nejdrahocennější růženc —

U silnic dálka bílými patníky rozkvétá
a překvapuje, skrývají za rohem
někde vražedný pohled a někde smíchu veselý ruměnc —

Ale dálka je přec nejchutnější sousto, které nám podává život.
Písničky lehko vnutíme pochodu rytmus a odvážný tep.
S troufalou vůlí se podíváme skoupému životu přes plot
do květnatých zahrad a na svobodnou step.

Neboť konečně pohádky s kouzly a zázraky
jsou jenom výhry, kterých si dobudem.
Proč snít o zámcích a spoléhatí pestrobarevné na ptáky,
když máme ruce a vůlí pevnou pod chodidly zem.

Molly.

Sportovní krupěje.

Kolikrát vytáhne během mistráku
správný lánka hodinky?

Jen jednou a pak mu zůstanou
v ruce!
i—rát.

Může přihlížeti jednoleté děcko
mistráku Sparta-Slavia?

Proč ne. Na tribuně najdete často
větší děcka.
i—rát.

Co má udělati soudce, dostane-li
během mezistátního fotbalového
utkáni boleni břicha?

Z toho si nemůže nic udělati.

Zdarma

Gězu Včelichy „Děsinou snů“
nebo

Standy Derviše
„Dva roky v polepšovně“

obdrží každý, kdo získá pro
„Trampa“ nejméně pět nových
předplatitelů a zašle od každého
předplatně aspoň na
měsíc předem.

Boxing & Atletika & Football

Národní večer amatérů v „Marathonu“ uspořádá Vysokoškol. Sport dne 22. ledna 1931.

Na val. hromadě odhlasována Mistr. Čech v Hradci Král. dne 22. února. Mistr. republiky v Brně v březnu.

Jak se dovídáme, nedejte k žádnému utkání Fr. Nekolného pro Amat. Unii, neb prý má zadány všechny termíny do konce března... že by... alespoň to prohlásil dr. Hruban, manager Nekolného.

K utkání B. C. Kladna s K. A. Žižka, Praha, dojde dne 23. ledna 1931 v Lidovém domě na Kladně v osmi vahách.

Feldkurat:

Cvičení švihadlem.

Tato nepatrná, k ničemu nevyhližející hračka je pro rohovníka asi tak potřebnou jako pro nás denní chléb. Je to „otče náš“ boxera, a každá cvičební hodina počíná švihadlem. Na pohled zdá se velmi lehkou věcí, švihati, ale je dosti

— Tak sem ti tuhle jel s lyžema a ne a ne se hnout.

— Už zas blběneš?

— Vážně — ve vlaku.

těžké skákat přes tuto „šňůru“ ve všech možných pozicích

Co jsme dokázali v mládí bez námahy, musíme později dohánět a dosti těžko se učiti. Často se vyslovil mnohý lehkovážně „to je pro mne maličkost“, když se jemu však vtisklo švihadlo do ruky, po několika křečovitých pokusech je zahamben opětně odložil. Všem u se musíme učiti a především nacvičiti.

Boxer potřebuje vedle pěrující práce nohou, dech (správné dýchání) a opět dech. Zde ovšem pomůže jen švihadlo. Síla tím srdce a plic a nějaký běh nedokáže to, co švihadlo. Pro začátečníka jest snadnějším uběhnouti 10 km, nežli švihati správně ¼ hodiny, neboť otřesy těla způsobené rychlým spádem skoků jsou mnohem prudší jak při běhu. Napínání svalových partií a měnění rovnováhy těla následuje rychle náhlým trhnutím. Nohy se tím krásně pracovávají a sílí. Říkáme, boxer se učí státi na svých nohách. To znamená, v nejrychlejším pěrujícím pohybu musí nohy údery rukou podpořiti a přece tělo boxera pevně udržeti. Výcvik nohou jest základní pojem, neboť nemůže-li se boxer v ringu spolehnouti na své nohy, je vše marné. Rohování vyhráváme prací nohou, běh rukama. Profesionál zcela správně pochopil, co pro něj značí práce nohou, amatér však této žádnou důležitost nepřikládá. Zde pomůže jen trener neb učitel

Ale ještě více přednosti má švihadlo. Společná práce ruky a nohou tím získává. Skoky provádíme při stálém na- i vypínání svalových partií. Střídáme různost skoků a chráníme se tím před jednotvárností a omrzením těchto cviků. Neviděl a neslyšel jsem ani jednou ze svých švihadla boxera omrzelo.

Ne jen pro boxera je švihadlo dobrou pomůckou, ale též pro každého jiného sportovce jest potřebné, používáme-li ho k doplňujícím neb předběžným cvičením. Lehký atlet získává švihadlem vytrvalost a vyvine jí svalstvo na nohou. V zimním treningu obohacuje švihadlo program atleta, Footballisté, tennisté, bruslaři, těžcí atleti, lyžaři, veslaři a všichni, jak se již jednou jmenuji, švihadlem jen profitují.

Vzhledem k tomu, že nákup takového švihadla nevyžaduje skoro žádných velkých výloh, měl by každý boxer vlastniti takové švihadlo. Obětujeme 10—12 Kč a získáme „ideální kousek“, a kdo prostě tvtr peníze

nemá, uřízne matce doma z „prádelní šňůry“ 2 metry dlouhý motouz. Na vzhled nemusíme hleděti.

Uděláte dětem velkou radost, koupíte-li jim namísto hračky švihadlo a uvidíte, jak se děvčata i hoši dle schuti vyskocí. Nemějte starosti stran poškození zdraví u mláďat, neboť tělůčka jejich vědí sama dobře, kdy mají dost a pak se přesvědčíte, až uzzíte červené tváře a zářící oči, jak jim švihání jde k duhu.

Spalovací proces se v tele boxera skákáním enormně stupňuje a erupce potu se u počátečníka dostaví po několika skocích. Chcete-li se zbaviti přebytkového tuku na sobě, oblekněte ještě vlněný svetr a po několika dnech shledáte, že Vám krejčí musí kabát i kalhoty přešiti.

Proposice

I. tramských lyžařských závodů, pořádaných dne 25. ledna 1931 na Brdech.

1. Závody konají se v neděli 25. ledna 1931. První start, u něhož musí býti přítomni všichni účastníci závodů, jest v 10.30 hod. dopol. Za nepříznivých poměrů sněhových odkládají se závody na neděli příští neb i dále následující. Odložení závodů bude včas oznámeno v denních listech

dy konají se na hřebenech brdských, blíže Mníšku. Start jest u chaty Swanson, trať vede odtud po paloucích kol Farwestu, dále po louce zabíhá do leva do lesa. Cíl jest v rovince u chaty Transwal začínající, a vedouc k chatám „v koutku“

3. Závodí se ve čtyřech kategoriích:

- a) dívky na čtyři km,
- b) začátečníci na 4 km,
- c) trampové muži na 6 km,
- d) závodníci na 12 km:

za začátečníka jest považován každý, kdo teprve letošní sezonu začal lyžovat. Do kategorie závodníků přisluší pak ten, kdo již na některých závodech byl zúčastněn (vyjma tramských).

4. Vklad platí se za závodníka Kč 5.—, začez obdrží po závodě občerstvení, vítěz kategorie trampů stříbrný pohár, věnovaný fou Weisenstein, sportovní závod na Žižkově, a v kategorii trampů i závodníků doběhnuvších jako čtvrtý, pátý a šestý bronzovou medaili, věnovanou fou Sportex, sport. závod na Vinohradech

Desky na ročník Trampa 1930

budou k dostání asi po 5 Kč. Objednejte ihned!

— Hergot, tak pudeš do kajuty nebo nepudeš do kajuty?

— JÓ, já pudu do kajuty a vy mi zatím s tím parníkem ujedete.

Prosím vás, paní vrchní městská elektrárenská zaměstnancová, ta slečinka z prvního patra je vám líná! K dosažení stáří 25 let potřebovala 36 roků!
Nora.

— Pořád se mluví o nějakém řezníkovi na Marně. Kdo to je?

— To je ten, co tam m a r n ě nechal padnout tisíce vojáků.

Aloe.

— Pane Krišnamurti, vy ste prorok?

— Ne, pro devět měsíců.

Učitel zblbne leccos!

— Jatzekputzer, ty musíš znát německý slovíčka jako „očenaš“!

Dwa z B.

In Memoriam velikého vojevůdce.

Ze života maršála Joffre — a jemuž celý svět děkuje za vítězství civilisace, vyprávějí očití svědkové několik příhod, jež jasně charakterisují velikost jeho genia. Přinášíme je našim čtenářům:

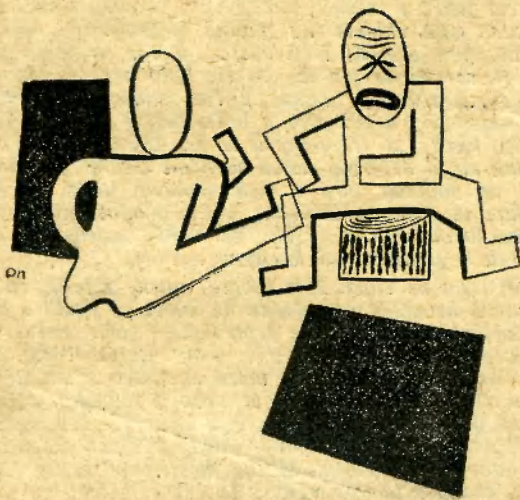
V bitvě na Marně, procházející první linií, zpozoroval maršál oddíl tirailleurů, kteří, nemožouce odolat náporu německé divise, počali ustupovat. Statečný maršál, sekočiv s kůň, uchopil jejich prapor a zvolav: „Stateční vojáci, i já mohu dnes ztratit ženu a děti“, vrhl se do samého středu nepřátel. Vojáci, povzbuzeni jeho příkladem, s nadšením zautočili na nepřítele a zahnali ho na panický útek. Vděčný maršál sejmul potom svůj casquet, a pronesl památná slova: „Mit Mann und Roß und Wagen, hat Sie der Herr geschlagen“ (I porazil je Pán se všemi muži, koni i vozy).

Po bitvě na Marně, projížděl maršál se svým adjutantem bojiště. Pojednou zpozoroval zraněného Němce, který žíznil. Maršál sňal svou čturu s rumem a podav ji adjutantovi, řekl: „Dej mu napít, i Němci mají žízeň.“ V tom okamžiku Němec pozvedl svoji pistoli, a s výkřikem: „Krucí, Himmel, Türken, Fagott“, vypálil na generalisima. Šlechetný Joffre, aniž hnul brvou, zvedl prostřelenou čepici a řekl: „Dej mu přeci napít.“ Zahanbený Němec zaplakal a políbil mu ruku. Uzdraviv se, stal se maršálovým sluhou a měl za úkol rozbalovat a třídit došlé dárky.

Kteréhosi dne přijal maršál pozvání známé rodiny k návštěvě. Pohostili ho a prováděli domem. Konečně dovedli ho na terasu, aby obdivoval krajinu. Maršál byl nadšen. V dále pozoroval řeku. Obrátil se k hostitelce: „Milostivá, co je to za řeku?“ Paní s údivem se obrátila k Joffreovi: „Ale pane maršále, to je přece Marna.“ „Marna? Hm — Ale to je opravdu krásná řeka“, řekl maršál a dlouho se na ni zamyšleně díval. (Ta poslední je docela vážně z „Č. Slova“.)

Praha odmítla s díky Kludského lvy, slony, tygry a pod. luštěniny, poněvadž by jí je nezaměstnaní sežrali.
T. T. K.

**Objednejte si ihned čísla,
chybějící vám do ročníku 1930.**

— Proč schováváš ten kanad'ák,
myslíš, že by nám ho moh někdo
dneska na slezině šlohnout?
— To ně, ale poznat.

*Divný je, proč Labour Party
staví v Indii své varty.*

Kódl.

Přijela matka do Prahy za sy-
nem, a to se ví, hned šli spolu do
biografu, dejme tomu na Fidlo-
vačku. Matka pláče, Mařák zpívá,
furt je to dobrý, jenom že matka
v jednom kuse padá pod židli.

— Matko, mně se zdá, že ňák
dobře nesedíte? ptá se syn.

— Ba, synu, vece matka. Už mě
bolej lokty.

— ? ! ?

Vona si, chudák stará, zapo-
mněla sklapnout sedátko.

Roba.

*Ve škole. — Na stole leží soška Ve-
nuše z Milo. Ptá se učitel:*

— Karásku, co je na ní krásného?

— Poprsí, prosím.

*Učitel zrudne a Karáska vyhodí za
dveře. Ptá se dále Cypriána, co je na
ní krásného.*

— Prosím, nožky!

*Učitel, zlostí bez sebe: Ven, holomku!
Nakonec vyvolá Parláska:*

— Tak nám pověz ty, co je na ní
krásného!

*Parlášek mlčí, vstane, vezme čepici a
jde ven!*

Dandy.

V Praze u jezů.

První nezaměstnaný tramp:

— Pojd' pryč, kamaráde, pojd'
— mě to tády strašně moc štve!

Druhý tramp:

— Pročpak, Dane?

První tramp:

— Ale, to blbý jméno: jez, jez,
jez . . . A člověk při tom nemá co!

Dwa z Barthelmesu.

Neodolatelná žádost.

Tulák k osamělému chodci:

— Ah, pane, nemohl byste při-
spěti nějakou maličkostí ubožáku,
který nemá ničeho, než tento na-
bitý revolver?

**TRAMP
1929**

Podařilo se
nám získati
pro naše
čtenáře prvý

ročník „Trampa“ a prodáváme jej po 20 Kč.
Pospěšte si, na skladě jen několik výtisků!!

— My sme byli na maškarním za námořníky a teď z toho máme mořskou nemoc.

Trampské kanadky
original anglicky **Butbox**
Kč 178⁻
až 198⁻

Jaroslav Bohatý
Smíchov,
Proti Knížecí,
Též poštou na dobírku, vyplacené.
Udějte číslo nohy.

Bougire:

Herberge Internationale.

Miazivý vítr vylídlil předměstské ulice. Po hřbitovně smutně Pressburger Strasse honí se nabité tramwaye a chumače žlutého listí. Uniformovaný Otrok přešlapuje zvonřivě, 10 kroků obrát, 10 kroků zpět, nevšimavě, jak by hlídal jen ten kratký úsek dlazďení. — En, proč se, oivoc, neuteje někam za vítr, je-li mu zima — myslím si — a ta komišnost, echt německá, a jistě má ten chlap taky nazrzlý vlasy — —

„Billige Herberge?“ — diví se — „zi siná Čeche, nyva, tas kchenti ma šon, šene pakaz, ty Čechu, in dem kryg hama šon ksén“ — soplí na mne, snad jen proto, aby se vztekem zahřál. — „Fýrcéntr bezirk“ — mavne rukou a pořem vysvětluje a maluje ve vzduchu, propítáje němčinu češtinou.

Za pátárhé hodiny stojím před omšelým barakem. Z tmavého kouta vrat sleduje několik promodralých obličejů zavistivě moje skoky po schodech. „Má ještě sílu a peníze“ — čtu z pohledů těch otrhaných gladia-torů, kterým urputně souboje s Osmadem vyryky tvrdé vrásky kolem úst a pokroutily ohavně údy.

Hronatý ředitel podniku byl by mne jistě odkázal na konkurenci, jako mnohé přede mnou, kdybych nebyl azimcem, kterého chci odřít v mezích zákona. Neboť toto nocelehárna nazývala se snad jen proto „Internationál“ že cizinec platil zde dvojnásobný poplatek za nocleh. Zapsal si moje jméno a poslal mne dolů do jídelny. Za silně zamřížovaným pultem, jehož malým okénkem podával talíře a napoje, stál číšník, originál těch napodobenin, jaké vidáme na plátně biografů při scénách z apačských brlohů. Nestaral se o to, co dělá jeho hosté a servíroval jen to, co mu bylo předem placeno. Sluša, rekrutovaný zřejmě z řad stálých noceležníků, lovil sklenice z loží prva a bramborove polevky, které zdobily každý ze tří velkých stolů. Dal-li si host něco k jídlu, musil nejdříve rukou stihnouti masná lezírka se stolu na podlahu, aby v nich neplaval ložty. A přes všechnu tu snu a neobčost, jedl-li někdo, mizela jídla v jeho útroběch tak rychle, že každý musil být přesvědčen o znamenitosti kuchyně.

Sedl jsem ke stolu. Můj soused, patrně žebrák, rovnal neinvavně hromádky mědačku do štosů po desíti a dvaceti kusech, zatím co jeho protějšek — šofér, ovšem bez místa, pokračoval cigaretu třetí sorty. Cepek tvořila chudina, oznamující neustalé úpadkem a snesitelnou bídou. Cepek se dřel, pracoval, nebo z nedostatku jiného žebřal, více nebo méně poctivě a každý z těch ubožáku toužil jen po jednom: sehnati slušný výdělek a spati někde jinde, daleko odtud. Masky lhostejnosti kryly všechny ty touhy a padaly vždy s rozbrěskem jitra ve shonu ulice velkoměsta.

Vzadu, ve výklenku místnosti stál ještě jeden stůl. Uprostřed hořela svička a kolem seděly primadony podniku, chlapi, prošli všemi hrázami světa, znamenani, pirati těchto smutných vod. Oči všech byly upřeny do tohoto kouta. Ruce hráčů, snad kdysi mozolné, dovedly hřmotně bouchnouti kartou o stůl a nadávky a kletby lítaly o závod s chrchlými plivancu, lepících se na podlahu a stěny. Stroro zde zvonilo a šustily bankovky, pilo se, vždyl nový den musu přivést nové důvěřivce, platící daň z hlouposti. Karty se měnily, hromádky peněz tu rostly, tu zase mizely a na konec asi 18letý mladík dal se do hádky s bankéřem, zatím co jeho soused povrhnil roh stolu a kus podlahy kolem

V deset zaplatil jsem dvojnásobný honorář za nocleh a odvedli mne přes několik místnosti, plných noceležníků ke kavalci. Cetou koc slyšel jsem kašláni, skřípot dveří a jiné zvuky, které se k ranu zdvojnásobily.

O pát šesté probudil nas zvonec. — „Aufstehen!“ — kráčí dozorce, tahaje mu deku z nohou. Chci ji zashánit, ale staří kolem se mu smějí: „Ja, ma lib, hir is kcha špitál!“ — Uražen sestupuju po schodech a dušuju se, že už sem nepáchnu, nadavam cete dopoledne, dokud mne říjnové slunce nezahřeje, ale večer sedím zase za politým stolem v „Internationale Herberge“ a proklínám v duchu žebrackou Videň.

Zdarma

Gézy Včelčky: „Pešinou sná“ nebo
Standy Dervise: „Dva roky v polepšovně“

obdrží každý, kdo získá pro „Trampa“ nejméně pět nových předplatitelů a zašle od každého předplatně aspoň na měsíc předem. Případně obdrží knihu, vyrovnají-li předplatně složenkou.

squaw

stránka
našich
děvčat

Dary Jelenová:

Brioh.

Brýle se lesknou
v šedivé páře.
Znavené nohy
usedají
ruce se kříží v zoufalém zmatku
nad bídou smělou. —

Postel

a špinavé peřiny.
Staříčká babka
shrbená ze dřiny
plouží se briohem. —

Byt a okno.

To okno je do světlíku.
Špinavé světlo
se krade plaše
na hrnce, pokličky
brambory.
Srdce tu zabolí. —

Provlhlé stěny
na spadnutí.

V rohu je jako
morová rána
lepkavá houba.

To prý je také byt
pane ministře zdravotnictví.

Holky, vám všem!

Holky, souhlasím s Mand. Má úplnou 100%ní pravdu. Je třeba, abychom se poznaly, ale proč psát do „Trampa“, že se seznámila Molly s Lídou atd. Navrhuji proto naši slezinu. Holky ovšem budou hulákat, že chci zavést jakousi „besedu paní a dívek“, ale když mohou mít kluci své potlachy, proč my „slabé pohlaví“ nemohly bychom se sejit. Myslím, že to bude radikálnější než zbytečný psaní.

Dále navrhuji, aby na naší stránce „squaw“ zavedena byla kuchařská hlídka. Vypadá to snad pačoursky, ale posuďte to z praktické stránky a logicky o tom uvažujte. Sama jsem byla svědkem, že tramp si kupoval kuchařskou knížku, ve které samo-

zřejmě k velké lítosti našel hodně málo jídel hodících se k vaření v chatě a vystavujících jeho finančním. Proč to mají kluci platit, když to mohou mít v našem trampském časopise. Jste ví každá z vás ze zkušenosti nějaký recepty, podle kterých by mohly „šikovně“ ruce kluků něco si uvařit. Douám, že s tím vším budete souhlasit a odpovíte mi, co se týče té sleziny.

Ahojuje vaše Bábřinka ze

Seamewu.

Nejen čtete a píšete, ale také provádíte!

1. *Zoniatá! Přes to, že Vaš Johánek zabíjí čas, není zatím důvodu k obavám, neboť tím nijak neohrožuje prota zákonu. Ovšem záliby k zabíjení jsou sakramentem uctíváním a co kdyby jednou — Pak jsmo Vám ovšem vždy radou k asposci.*

2. *„Po dobrém?“ Houpá-li Te, holka, Tvůj loboušek na kolienou, ne rekne. Ale jest-li Te jenom houpá, pak rychle přeseď, aorka je čas. Někdy se cuapceck vyvede!*

3. *„Po vanocích.“ Vizitace po bouřkách, na které se Vaš Julmek nejvá, předstíraje česání kasirovaných po Třech králicích stroměčká, v podstatě nijak nejsou neveron nebo turzejstvím. Česati však při té průlezutosti zakázané ovoce, to už je víc než přičina k zabavě na tacky.*

4. *„Slabosti.“ Obliba ve starozitnostech není konec konce smrtelnou necností. Ale když jde o starou žitnou a podobné opojiny, pak i my jsme v uzkých. Sami totiž neodřekneme. — Procházka žitnou uliči k odehnání pokušení nestačí.*

5. *„Dětinství?“ Záliba v dětech a mužského? Nedej se vysmat. Kdepak dětinství! Na tuhle zálibu bys, chudinko, kapitálně doplatila. Naše rada: rozhodně ne před svatbou.*

Molly.

Aho! děvuchy!

Ny enym v Čechách, i na Morave sum devuchy, které by se rody pobulaly o našei novosvetskej pohádce — trampingu. Ale je to hrozně bíbé, že nenažděš nikaj tela děvuch aby mohly chodiť samy, bez synkův alebo i s synkami. Ale tak, aby něchala z tego enem kamarádova postel, abys byla rovnoceaná s každým a každou. Něsem starum trampikum, bo ech k tymu děpro čuchla. Jedný roz ech se dočundrala na budu — no se synkami — večur ogyň jak nejlepša eletrika v Ostrave, vzpomínky zaletuju daleko k temu co bylo. Co tepla bylo v někonečným kruhu grimas

tváři Marion. Jila, Mody, Lectiana, Wlúkú z Frydku, z Brna. Pozorovala ech tazo. Kerego ech měla nejbliže, jak mu sase more tím všim co sebum něse široké, meosante velké něbe s miliony rozřepaných hvězd, aborák a gdo ví co esče. — Byl to kamarád! Jsem děvucha zaměstřana v kšeftě sem živá inženiatr. kěry jak nacvičuný papaga! při ate vřeňu dveři fekně: „Ruku libám, milostivá pani!“ Nimum celý týdný duše nimum coě — sem 9 hodin za dn zapradana kšeftu čtebodarcovu. Je mi zima v ulicach Ostravy, kěě ooty zabláčený asfalt ulic rozváru svouu tlamu pšnum špíny lokálu Elektry, Běnvra, Boccaccia a jiných, aby tě politil do svoji váčné mzklehené márníce. Asi děvče náš telo. Tvář, mláti a ty jemě ruce pačourá si umějí vobírat. Celé týdný se kláníš, celé týdný se byješ sama se sebou A co kamarád? Počá ti svojom rynku a táhuš s tebum za jedný provaz. Do ti prosřefěti v kěrym si mezi svojinu, aspon na polovicu duma. Potem poznáš, že to nóbyla enym ta letná noc. co byla teraz v jeho sru, že to bylo cosi věcej — lepši, věkry a svaté — co hěně i dová co zavazuje — kamarádství. To by byl kamarád. Něpřisu to tymu, že bych chtěla vnutitě cosik tam, kaj to nima, ale tymu, že kamarádství bezpodmínečný, oddaný něm enem chvilkuu na osadě a mysl-li, tedy at mažu spnici tela odvahy a at tymu dáni inši jinuo — kamarádství to nimá! Až pojedym zasek na budu s kamarádama, potom mi možněi porozumia. že enym spnu, že ech nimo všickry steinak ráda, žub chčela. aby mi hři mi též kamarádama, jak možu byč k sobě po celý týdný! S kamarádstvym Aho!

Mann.

Haló, všichni!

Vy upovídání trampští povídkaři a básníci, co si nevšimnete toho, že Hradec Králové, Pardubice a Chručim jsou dosud zamofeny pačourštinou, zatím co takový Benešov, Rakovník a řada malých měst kvetou krásným trampulaty.

To musíme zase my holky do toho bit? Vyjmenovaná města, chyťte se za nos a dělejte něco, dacánkové. To jsou vám pořad mltější večery, jež ztrávíte v blásku při pačourských filmech. nežli večery kolem ohně? O těch vašich korsopanách ani nemluvě.

Kluci, i v zimě hoří oheň a trampské ohně šíří teplo přátelství a světlo poznání, že naše ruce to jednou budou, jež budou pomáhati svalit každ starého, ubohého světa a rovnat cestu jinému řádu, spravedlivějšímu k těm, co dosud ničím nebyli.

Zanda — Plzeň.

— Viš, že Šárka zabila Ctirada?
— A to bude, panečku, zas rarita pro stříbrnej poledníček!

*

— Já jsem ztratil...
— Holoubku, co ty bys mohl ztratit?
— ...pětikilo na váze.

drby z čundrů

Brňáci!

Připravujem slezinu a proto potřebujem, aby ze všech brněnských osad se sčuchli šerifové (zástupci) a pokecali si o tom. A sice 26. t. m. o 8. hod. v hospodě na hřišti „Horymír“ (Dlouhá ul.).

Ahoj

Joe,

Ferry z Frludlové.

Prohlašujeme tímto, že v N. Bydžově byla na naší sobotní slezině ustavena, řádně podepřena a pokřtěna osada „U dolí hvězd“. Sleziina každou sobotu u „Řeháků“ na náměstí, dopisy na osadu „U. H.“ a veškeré návštěvy nových kamarádů tamtéž.

Agan a Rio Rita
z pod Podkrkonoší.

Kluci z Podkrkonoší a „Českého Ráje“

navrhují slezinu na naší znovuzřízenou osadu „Rio Grande“, stanaři a naši přátelskou osadu „Grei Grizly“ z Hořic na horu Tábor anebo do putyky někam do Jičina. Tak, kluci z Lomnice, ať se necháte vidět s těma lomnickejma suchárama. Hlad jako by se scvrkl s obzoru.

za osady:

Ovendy, Hlad, Milton.

Klukům do Sadské.

Kluci, heleďte, nebudu vám dlouho vykládat, jak se jde do Kolína. Snad to víte, a jistě víte, že tam 24. ledna potlačí bard všeho trampstva šerif Teddy. Tedy, dyž nemáte na dráhu, foukněte do kol, vemte holky na špačky a i jak si myslím.

— šefe —

Kam to spějeme?

Tlumočím zde slova kamarádů, kteří se mnou mluvili o smíchovském potlachu, a zdůrazňují, že se úplně ztotožňují. Týkalo se to článku o nějaké filmové umělkyni, jež prý je ideální trampka. Proto, že horovala se svojí kamarádkou, jež je také umělkyní, o trampingu, nepatří ještě mezi nás. Její slova, jež jsou v té

rozmluvě, která místo do listu trampů se spíše hodí do „Hvězdy“, mě v tom utvrzují. Nezamítáme žádného, kdo k nám přijde, ale z těch lidí, jejichž jmény se ten článek hemží, nepřišel mezi nás ještě nikdo.

Naprostu nechápu, proč ten článek vůbec vyšel tam, kde musíme počítat s místem pro důležitější věci. Jedině z toho důvodu také není zde možno se rozšiřovat o jednotlivých odstavcích tohoto povídání, jež snad vyšlo pouze nedopatřením, a o němž jsme přesvědčeni, že dopálil víc kluků.

Franta Šerif.

Kolíne, Kolíne!

Potáhneme, kluci, na vás, co by prajzové. Je nás velikolepá cíška. Proč jste nás jenom zvali? To nejhorší, co kdy bylo v trampstvu, se na ten mumráj chystá, a vůbec ještě horší lidi jako třeba Gumarádi.

A já tímto volám sám dodatečně všechny kluky, kteří můžou, aby se zúčastnili potlačku v Kolíně dne 24. t. m. v hostinci Slavie a Tedy mu pěji „Póckej, ty budeš litovat!“

Ahoj!

Franta Šerif.

Kamarádi!

Zanechme jednou toho žvanění o paďourech a vzchopme se sami. Pár výkřiků — ty zaniknou — masa uvědomělých trampů, ta zvítězí. — A my máme tolik síly, tolik energie, pouze naše neuvědomělost nás činí slabými.

Místo A-hoj zvolíme A boj!

Mate-vyvrženec.

„Žebrák odpouští.“

Znám ho již od svého dětství. Vidám ho denně, třesoucího se a zkrouceného od revmatismu před páchnoucím a provlhlým chudobincem lázeňského města. Je odkázán na milost lázeňských hostů, kteří jej přecházejí, většinou s odtáženou hlavou, aby snad si nezkazili náladu pohledem na mrzáka. Často jsem se u něho zastavil a často mi vypravoval o své minulosti. Byly to jeho vzpomínky, čisté, ničím nezkalené, až tím hnušem a smradem, v jakém trávil teď podzim svého života. Dovede vyprá-

věti tak dojemně a opravdově, že vycházím z té páchnoucí kouzle vždy se slzami v očích.

Sedím teď u něho. Ukazuje mi s chloubou zažloutlé fotografie, kde stojí v čele s několika postavami, asi mohamedány, v jejich kroji; jinde zas v uniformě důstojníka. Zase se nahne do kufru, vytáhne odřenou škatulku a z ní vykládá různé plíšky a lejstra na odřené víko kufru. „Tak se kouknou, mladej,“ vykládá třesoucím se hlasem a přemáhá zřejmě pláč. „Tudletu medajli sem dostal na Balkáně, tudle jako nejlepší střelec, tydle ty dvě za vyznamenání na frontě v Bosně, tudle sou diplomy a tam ten...“ Tu se děda odmlčí; svírá v znetvořených prstech nějaký předmět. V jeho tváři to divně zaškube a jedna slza za druhou smáčí malý medailonek s fotografií. Děda ji líbá a pláče jako dítě. Těším ho, žádám o vysvětlení — on však pro slzy nemůže promluvit... Dozvěděl jsem se od lidí, že je to jeho syn, který jej na stará kolena vyhnal na ulici....

Bur-bo.

Kluci!

Někdo to začít musí a já musím jednou začít také. Chystám se na to dlouho.

Až dodnes postrádal jsem v „Drbech“ nějaký projev neb vzkaz od trampů silničních, „couravých“ neb samotářů. Krátce od trampů v pravém slova smyslu.

A přece jsme! Nemáme osad, za něž bysme mohli mluvit — máme jen své moniky.

Nechci se hádat o definici pravého trampa, ale i Franta šer uznává, že je možno mít obavy o trampy v chatách a Géza vč., myslím, také věří, že je k tomu zapotřebí mnoho síly, nezpaďouřit v boudě a nezačít s tabulkami „Soukr. majetek“ a „Táboření zakázáno!“

U silničních tyto obavy samozřejmě padají. Kdo vlastně šíří nejvíc tramping a kdo dělá spojkou mezi osadami? Jsme to my, silniční.

Nebývá nás víc jak tři, spíše dva, nejčastěji sám. Kdo by s námi šel? Squaw? Je jich málo a pro silniční asi nebudou vůbec. Co by s námi měla? Ten cour? To přespaní u ohně

KDYŽ KANADKY TEDY OD VÝROBCE VESELÝHO

PRAHA — Jáma.

osada redakce

po indiánsku? Ba ne. „Pilgrim boys“ tádnou vždy same.

Nevíme, kolik nás je — hodně se známe od vidění. Ostatní nás sotva znají. Nemáme osad ani stanů, ale jsme kamarádi. Musíme být kamarádi. Nestalo se mi ještě, aby kdekoliv a kdykoliv při setkání s tonlavými nepadl pozdrav. A jdeš-li kolem některých osad, tak nejvýš ještě nějaká ta tabuška a na tvá Ahoj nelze přece odpovědět — kdo ví, co jsi za tuláka.

Až sem za všechny, a teď za sebe. Chtěl bych mít jistotu a na první pohled poznat našeho kluka, ať sňmč-ního či stanáře a bouďáře. Chtěl bych znát náš počet! Tohle věčné váhání je už hloupé. Čas letí. Kdy jindy, než teď? Už je na čase, těžtř z naší síly. Budeme samí překvapeni.

Mám návrh — nehotový — dost ožehavý — potřebuje diskuse. A potřebuje být do jara hotov. Tedy:

Staneme se členy T. V. D. Omi nám to udělají, řekněme (ten podíl) na dvakrát (pro mnohého je 105 Kč moc peněz!). Člen družstva dostane odznak. Bude organizován — pomůže „Trampu“, pomůže sobě, má to skoro černé na bílém, že chce být pravým trampem.

Začneme stavět „Velké kamarádství“! Bude to velká práce, ale nějak se už začít musí. Chtějme poznat taky trampy a pačourské chaty. Odznak na košili, odznak na chatu.

Toto je jen skelet — je na vás všech, to zpracovat. Uvědomte si všichni, že čas letí, a že také něco chceme. Notary.

NB. Rád bych vás, kluci siluční a samotářský, a snad i squaw (jste-li, probůh, nějaký) poznal. Co potlašek víků-samotářů? Kde kde to pořádá, a co my? Ozvete se!?

Kluci kamarádští!

To bylo potlašení v „Modrém sále“. Rvete si kadeře, vy co jste tam nebyli! Vám do mateřského kraje kolem Dvourvchů oznamují s výskavou radostí, že do tramského pekla byla zatažena dosud zachovalá, čistá dušinka, jež sluje Antar, a volky nevolky musí zapadnout do rámce „Dvourvchů“.

Tím ovšem padají veškeré kalumnije, jež byly proti tomuto nad obyčej sličnému a uslechtilému mladíku ponížity, on bude o potlaču zanesen tučnými údly a opojnými nápoji a já ma tímto veřejně věnuji jako důkaz dobré vůle osadního psa na zimu, aby

ho živil. Na jaře ať ho zase vrátí. Jako první splátku ať píše do „Trampa“. Tak Ahoj! Cívká se!

Franta Šerif.

Rýzo — ty i ostatní, i vy. Plzeňáci, na uvádnou!

DVA ROKY V POLEPŠOVNĚ jest nazev knížky kamaráda Vaška Káni, jež prvoe svoji stránkou upoutá každého čtenáře tak, že by chtěl ji přečíst bez oddechu. Vašek Kána líčí svoje mládí, mládí dělnického sirotka, sverenceho naci meštácky porácnice, svoje ucení, sběhnutí s řemesla, práce a sedláka, prvoe svoji lásku — prostitutku, a konečně štaci svých mladých let — polepšovnu. Tragické i veselé obrázky z dvouročního pobytu v této „socialní“ instituci líčí s nevšedním úspěchem. Je to opravdu poctivá práce, čerpána ze zkušeností, výstižně i zajímavě podána, a proto všem trampům doporučená. Kniha ma na knuzním trhu pro svoji originalitu pěkný úspěch a nakladatelství Boreckého v Karlíně chystá již druhé vydání. Nizra cena Kč 7.— umožní každému čtenari „Trampa“ knihu si opatřit. Je k dostanu též v naší administraci. — a.

Veškerému tramskému národu, zvláště na západě, oznamujeme, že po dlouhém uvažování jsme založili stanářskou osadu „Ganti“ v Plzni. Je nás šest plachtařů.

Ahoj kamarádi!

Z Žižkovského kopečku řveme z naší slezinky, co by při pivečku pěnívém, všemu tramskému živočišstvu oznámeme naši osadu od jara trávající a na jméno „Toledo“ se ozývající, na Petrově za Hlorou sídletky, že se hlásíme též k tomu hrusnému tramskému životu.

Hloronske ahoj za osadu Tokedo zaslíá všema kamarádám šerii

Pepek Cuc.

Padouří do nás a co my?

Kamarádi! Všichni už víte o chystaném zákazu trampingu a proč má být zakázán.

Co budeme dělat?

Predevším přikročíte okamžitě k svolání oblastních tramských slezia, po příkladu pražských kamarádů. V prvé řadě svolteje slezlay v Plzni, Budějovicích, Brně, Mor. Ostravě a Bratislavě. Svolány musí být jako veřejné schůze a ohlášeny na policii. Každou sleziam hlásit bezodkladně do „Trampa“.

Sleziam severských trampů koná se 1. února v Duchcově.

Jedte rychle!

Tramský obranný výbor, Praha I., Karlova 14.

Babušku — Vyvržanec a vůbec všichni.

Drahej kamaráde. Vzdáší mi tak říkajec zrovna vod buby, to povídám o bílejších rukách. Pořád jsem do toho chtěl kouzovat, ale nijak sem neměl najít začátek. Já ucisem dělník nemám ty tvrály morokovaty ruce jako jiní kamarádi a přece si taky dělám nárok na název trampa. Zrovna tak chtěl jsem odpovědět na Valdovu kritiku a poukaz na to, že by se mělo psát do trampa hodně vážných věcí. Vážná povídka avš zde máš, protože člověk nesná „pro legraci“ zapomínat na do-voprvadický život, ale ať se tedy každá smutná povídka také kryje s povídkou veselou. To je můj názor. A teď dál. Podívejte se vy všichni, kdo to čtete, do svých útrobu. Hezky si každý přečtete co Franta Šerif napíše, sie miloučkavě, pochlubte se, pochlubte se, že se taky podle toho řídíte. Já o tom moc ne-pochubu. Líbí se vám to číst, ale provádět to činem, to ne. Dyt vás znám, prosím vás. Dě-karu jen tolik Manitonovi, že to s náma trampa ještě tak dobře sfouknul. Ze každá tramská věš, taky našta vši konec. Nechci snad z toho dělat rubriku „Co me nám líbí a nelíbí“, ale o něčem, co se mi jaksi moc nez-dá, přece se chci zmínit. Začne to docela obligátně hlbě. V městě se vypořil tramp. Dejme tomu, že to byl první tramp v tom městě. Stančil, našel kamarády — dva — tři.

Byl samul hrach a řek si: „udělám si hezku boudu, do ty budu jezdit ještě s klukama, su-deme dělat potlašky atd. I koupil si ten do-brej tramp pozemek. A ejhle! Zbylo um kus místa. Spekuloval ještě s kamarádama, co s tím zbytkem udělát. Tři hlavy dohromady daly nápad, nápad dal slovo a slovo dalo slovo. A nebylo už prázdného místa. Vyrostlo tenisové hřiště. Hráli mili kamarádi mezi sebou, ale řeknete sami, co to je za útr. Pozvali si tedy známý děvce to přitáhlo druhý známý děvce a to zase přitáhlo známý děv . . . proto nebyly ale žádný holky tramský, to byly dcerušky pánu sekcích řetů a radí a ředitelů a j. Samozřejmě, že s nima taky jezdila matka a to potom nešlo fikt: „Těbuchi, holka“. Ne, to se muselo fikt „ru-kulibám“. A vidíte, co je s toho krásnyho trampa, který tak slibně začal řekci snad fikt, že nepokládám za kamaráda a trampa toho, kdo hraje na svý parcele tenis, ale přece nedovedu pochopit, jak může správně, po-fátámu trampovi zbejvat čas na hraní se raketon. To mě žere a to bych rád zřel. Jinak co se týce obsahu Trampa, nevím co by se mu dalo vytknout, teda to, že nemá draaffict stránek a nevychází dvakrát teičně za šesták. Těch básniček bych ale dával drcky co nejmíň, protože je vždycky lepší nějakel fór, než ucucaná básnička nad kterou člověk sedí a cucá z palce mondrest a myslí básnič-ky, který vohote obyč. Možná, že sou ty básničky docela dohry, to jen já jim třeba nerozumím. Ale vy se nebudete ještě proto zlobit, že sem takovej wrták a nerozumím to-mu a vodpusťte mi i to plání, aby každéj básník udělal podle návrhu Marco-Pola „ha-rakini“. Ahoj! Teďouš.

Nezaměstnaný tramp Flim se povaluje po nádraží. Příkvačí milostpaní Paďourová a nese husu. Je jí těžká... Může mít tak 8—9 kilo.

„Trampe hnusný, chcete si vydělat?“

„Jak by ne, paničko!“

„Hm! Co dostáváte od husy?“

„Že jsou to voni, tak desetikačku...“

Dwa z Barthelmesu.

ZASE TŘI STA NOVĚ ZASYPANÝCH V PRAZE!

(Bohužel novorozenat v porodnici.)

Jedou Zizi a Kuna ve vlaku. Zizi je rejžista, Kuna jede na černo. Přichází pan dráha. Kuna vlez do pytle od brambor a položil se do sítě pro zavazadla.

— Co máte v tom pytli?

— Sklo.

Pan dráha nedůvěřivě kroutí hlavou a pak poklepe prstem na pytel.

I ozve se z něho zouialej Kuna: „Cink!“

Na křižovatce — držím špecialku a vejřím, jak do toho.

Přibatolí se bába — čučí mi přes rameno a zvyduje se:

— Što to, panóčku?

— To terkép (mapa), babuš, a zvydky vy?

— Já iz H.

— No, to tu je — ukazují na mapě — a kdeže, dumajete, je vároš?

Bába kouká na mne, pak na mapu — nic.

— No, kukajtě!

Nic.

burýšek:
rebel.

Pepík byl poněkud jiný, než ostatní hoši, byl rozeným rebellem a zůstal jím po celý život. Tam, kde jiní cítili se šťastni, zavírajíce oči nad tak mnohým bezprávím, vyjadřoval provokativně svůj nesouhlas. Tím, pochopitelně, se stával nepříliš vítaným členem všech korporací bez rozdílu. Učitel ve škole ho nemohl ani cítit, a pro drzost, s jakou mluvil pravdu, mu nemohl přijít na jméno. Byl v Sokole — ne dlouho, později u skautů, ale ani tam nevydržel, tak jako s nadšením vstupoval, tak záhy zklamán a otráven vystupoval. Přišel k náhledu, že pro něho spolky nejsou a proto, cítě potřebu, vyjeti si ven, do lesa po celotýdenní dřině v továrně, přehodil si ranec přes rameno a šel sám, bez dozoru, praporečků a fangliček. Poznání, že našel, co hledal. Vysmál se nesamostatným chudákům, úpějícím pod jhem šosatých vůdců, kteří je olupovali o chvílku jejich volnosti.

Naučil se tisknout ruce druhým,

které potkal v lese a od nichž se dozvěděl časem, že mají s ním společné zájmy a názory. Stal se kamarádem a toto kamarádství později přenesl i na své druhy, dělníky z továrny. Přišel k názoru, že mu jsou kamarády rovněž, třebaže nebyly trampy, neboť celý týden s ním žili těžkým životem, jenž pozvolna vyssával z nich chuť k takovému životu. Naučil se cítit s nezaměstnaným, jemuž bylo jistě mnohem hůře, a proto, když žádal mistr, aby pracovali přes čas, řekl dělníkům, aby se nedopouštěli takové zrady vůči nezaměstnaným kamarádům, kteří čekají marně na práci. Dělníci odmítli pracovat, Pepík však za čtrnáct dní byl propuštěn.

Každý den vystával celé hodiny před bursou práce a každý den bezvýsledně odcházel. Toulal se ulicemi; domů ho nic nelákalo, tam slyšel jen výčitky. Nakukoval do restaurací a kaváren, kde vypasení paraziti s unuděnými matronami nacpávali svá těžká břicha. Zatínal pěstě a kousal se do rtů, cítě ve svých žilách, klokotající rudou krev. Něco mu našeptávalo,

aby udeřil do skleněné tabule, aby zahřměl do uší tam těm pánům, jaká je ta jejich práce, že z ní mohou takto žít. Krev páli jako oheň, snad proto, že je tak rudá.

„Špatného syna máme,“ říkali rodiče. „Stydět se musí člověk za takového bratra,“ přitakali sourozenci.

Jednou mu otec řekl, že je vyvrhel, který se nestydí vyžírat staré rodiče. Toho dne páčila krev víc, než kdy jindy. Odešel s hněvem, jenž hrozil každé chvíli vybuchnout.

Večer, když zaplála světla, hlásající jednomu konec hladového dne a druhým počátek hýřivé noci, roznegli kameloti do ulic poslední sensaci:

„Dělníci se vzbouřili před bursou práce. Dva těžce zranění, několik lehců. Policie na štěstí vyšla bez úrazu.“

Ráno vyplivl Pepík s chuchvalcem černé krve svoji rebelantskou duši. Nad lůžkem stála slzící matka.

„Pojď, tady nejsme už nic platný,“ upozornil ji jemně muž.

Vyšli tiše, po špičkách ze sálu.

„No, neplač, matko, byl špatný a jen hanbu dělal,“ těšil ji.

— Tenhle Tom si hrozně potrpí na čistotu.

— Jak to?

— No, dycky, když k němu přijdu, tak se pere!

— No, kukajtě!

— No, keď panóček chóče —: „Kuku!!!“

Pak se děsně divila, jak je to možný, že tak veliký vároš, jako je M., je taková malinká tečka jako „dašto“ vod mouchy.

Gaston.

Při dějepise vykládá profesor o bitvě u Waterloo:

— Stála proti sobě dvě vojska. Pojednou pravé a levé křídlo francouzského vojska bylo rozraženo a střed statečně prchl.

Harry.

Kamarádi, na osadu vezměte jen výbornou
dršťkovou polévku v kostce

„Perfekta“

Ve dvaceti minutách vařená. Žádejte všude!!
Balíček na 3 porce za Kč 3.—. Továrna
Karlín, Zahradní 7. Tel. 29414.

— *Tíbo, neblbni, co to máš za jedničku na klobouku?*

— *Ale, tudle sem slyšel jednoho hajnýho, jak říkal, že by se mělo každýho drukýho trampa zastřelit. Teda....*

Nora.

— *Ale ozvěnu tu máme prima. To já křiknu: „Vlasto!“ — a z lesa se mi vozve: „Buriáne!“*

— *To nic nejní. To já křiknu do lesa: „Viléme!“ — a našup se mi vozve: „Telle!“*

Jeli tramp a trampka na neděli do boudy.

— *Přinesla jsi něco k jídlu? povídá tramp.*

— *Přinesla.*

— *A co?*

— *Deset buřtů, salám, olejovky, sejra, vejce, chleba a paštika.*

— *Hm, povídal tramp, to by stačilo. Ale pak se otočil, podíval se zamýšleně a broakl: No, ale co budeš jíst ty?*

lord.

Bogo, zedník, Ludy, zedník, dělají na stavbě. Jsoa tak čtyři hodiny odpoledne, když poudá Bogo:

— *'slouckej, Lady, vidiš támdlle tu mouchu?'*

— *„Ne.“*

— *Dobře, dem domů, není vidět na práci!!*

Redskin.

— *Všecko vám, kluci, odpustím, ale že jste mi doporučovali jako manekýnku k firmě „Šaratice“, to vám neodpustím!*